

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Vodárenská společnost Tábořsko s.r.o.**, se sídlem Kosova 2894, Tábor, zastoupená Rödl & Partner Tax, k. s., společností poskytující daňové poradenství se sídlem Platnéřská 191/2, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2017, č. j. 50 Af 3/2016 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet společnosti Rödl & Partner Tax, k. s.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobci byla rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) ze dne 9. 9. 2009, č. j. 63647/ENV/09, ve znění rozhodnutí MŽP ze dne 14. 5. 2010, č. j. 29124/ENV/10 (souhrnně jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“), poskytnuta dotace z Fondu soudržnosti pro projekt Náprava stavu kanalizační soustavy aglomerace Tábořsko CCI 2005/CZ/16/C/PE/012 (dále jen „projekt“). Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno na základě rozhodnutí Evropské komise ze dne 22. 12. 2006, K(2006)7205 (dále jen „rozhodnutí Komise“), které bylo na návrh žalobce změněno rozhodnutím Komise ze dne 11. 10. 2010, K(2010)7146 (dále jen „změnové rozhodnutí Komise“). Změnové rozhodnutí Komise mimo jiné posunulo termín dokončení výstavby z původního data 31. 12. 2009 na 30. 9. 2011 a termín způsobilosti výdajů z původního data 31. 12. 2010 na 31. 12. 2011. MŽP však neprovedlo změny rozhodnutí o poskytnutí dotace, kterými by zohlednilo

změnové rozhodnutí Komise, termíny stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace proto zůstaly nezměněny.

[2] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) vydal na základě výsledků daňové kontroly zahájené dne 5. 3. 2014, jejímž předmětem bylo dodržení podmínek projektu, platební výměr ze dne 14. 7. 2015, č. j. 1544996/15/2200-31472-305916, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 750 260 Kč z důvodu nedodržení dotačních podmínek. Správce daně shledal, že žalobce nedokončil ve stanoveném termínu šest dílčích staveb projektu a k těmto stavbám dodal kolaudační souhlas až po 30. 9. 2011, tedy po termínu stanoveném k dokončení výstavby změnovým rozhodnutím Komise. Správce daně zdůvodnil, že vzhledem k rozsahu projektu (celkově byla proinvestována částka 1 225 426 254,39 Kč) a skutečnosti, že ke zpoždění došlo pouze u šesti z celkem třiceti šesti dílčích staveb, přičemž zpoždění v konečném důsledku nemělo vliv na dosažení účelu dotace, uložil odvod pouze ve výši 3 % z poskytnuté částky dotace, která činila 191 675 302 Kč.

[3] Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016, č. j. 6519/16/5000-10470-711175, zamítl a potvrdil napadený platební výměr. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil především tím, že kolaudační souhlasy pro šest dílčích staveb projektu byly vydány až po 30. 9. 2011, tedy po termínu dokončení výstavby stanoveném ve změnovém rozhodnutí Komise.

[4] Žalovaný přitom zdůraznil, že pro žalobce byly závazné termíny stanovené rozhodnutím o poskytnutí dotace, neboť rozhodnutí Komise zavazovalo Českou republiku, nikoliv žalobce samotného. Přesto vzal žalovaný v potaz, že ke změně data dokončení výstavby stanoveného rozhodnutím Komise došlo na žádost žalobce, a akceptoval, že žalobci nelze klást k tíži administrativní pochybení MŽP, které nepromítlo změnu rozhodnutí Komise do rozhodnutí o poskytnutí dotace. Administrativní chyba MŽP však nic nemění na vázanosti žalobce jeho rozhodnutím. Podle žalovaného bylo šest dílčích staveb projektu dokončeno až ve dnech 28. 11. 2011, 7. 12. 2011, 12. 12. 2011 a 19. 12. 2011, tedy po datu 30. 9. 2011, které bylo termínem dokončení akce (výstavby) dle změnového rozhodnutí Komise. Žalovaný přitom za den dokončení akce považoval den vydání kolaudačního souhlasu k poslední dílčí stavbě s odůvodněním, že dříve nemohl projekt jako celek plnit účel dotace.

[5] Dále žalovaný konstatoval, že termín dokončení akce je jednou ze základních podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, a jeho nedodržení je proto třeba považovat za porušení rozpočtové kázně. Nepřijal argumentaci žalobce, že v rámci rozhodnutí Komise jde o pouhý orientační údaj.

[6] Samotná skutečnost, že Komise ani MŽP neshledaly porušení dotačních podmínek a celou finanční pomoc vyplatily, podle žalovaného neznamená, že dotace byla čerpána v souladu se zákonem. Správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále i kontrolu prostředků poskytnutých z Fondu soudržnosti vykonávají v souladu s § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), finanční úřady. Rozhodnutí o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je proto plně v jejich kompetenci. Žalovaný považoval za nerozhodné, že správce programu

pokračování

konstatoval, že se nejedná nesrovnalost, a zdůraznil, že při rozhodování vychází ze skutečného obsahu právního úkonu a hodnotí důkazy podle své vlastní správní úvahy.

[7] Žalovaný vyjádřil souhlas s názorem správce daně, který odmítl provést dokazování výsledkem Ing. J. K., náměstka ministra životního prostředí – ředitele sekce fondů EU, finančních a dobrovolných nástrojů, dále důkaz dopisem MŽP ze dne 9. 1. 2015 podepsaným Ing. J. K. a dopisem MŽP ze dne 20. 12. 2013 podepsaným Ing. R. B., neboť tyto navržené důkazy považoval za irelevantní.

[8] Judikaturu, kterou žalobce argumentoval, pokládal žalovaný za nepřipadnou, jelikož se měla týkat případů, kdy došlo pouze k drobným formálním pochybením daňových subjektů, což není případ žalobce. Žalovaný připustil, že k uložení sankčního odvodu nevedou porušení jakýchkoliv, ale pouze závazných dotačních podmínek, což však shledal právě v projednávané věci.

[9] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 31. 3. 2017, č. j. 50 Af 3/2016 – 73, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že žalobci nelze klást k tíži pochybení MŽP, které nepromítlo změnu rozhodnutí Komise do rozhodnutí o poskytnutí dotace. Za stěžejní považoval krajský soud určení konkrétního data dokončení výstavby, kterým byl žalobce vázán. Krajský soud poukázal na skutečnost, že termín dokončení akce dle rozhodnutí MŽP nikterak nekoresponduje s datem dokončení výstavby dle původního rozhodnutí Komise. Usoudil proto, že MŽP záměrně ponechávalo časový rozestup mezi skutečným dokončením výstavby, které bylo stanoveno rozpisem práce v rozhodnutí Komise na 31. 12. 2009, a uvedením stavby do provozu, resp. kolaudací celého projektu. Shledal zcela nelogickým, že by nový termín pro dokončení výstavby stanovený rozhodnutím Komise nebyl reflektován v rozhodnutí o poskytnutí dotace, a rozhodl se proto v zájmu ochrany legitimního očekávání žalobce dovodit datum dokončení výstavby, které by bylo MŽP nově stanovilo, kdyby neopomnělo uvést své rozhodnutí do souladu se změnovým rozhodnutím Komise. Krajský soud přitom vyšel z předchozího postupu MŽP, které ponechalo mezi termínem dokončení výstavby dle původního rozhodnutí Komise a datem dokončení akce dle rozhodnutí o poskytnutí dotace časový odstup jedenácti měsíců. Současně krajský soud usoudil, že termín dokončení výstavby má předcházet termínu dokončení akce, který již předpokládá uvedení projektu do provozu.

[10] Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, publ. pod č. 2243/2011 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), podle něhož při rozhodování o porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je povinností finančního orgánu zvažovat také to, zda jsou dotační podmínky dostatečně jasné a srozumitelné a zda nedošlo k porušení těchto ujednání v důsledku neposkytnutí patřičné součinnosti ze strany poskytovatele dotace. Podle citovaného judikátu nelze připustit postihování příjemce dotace za nedodržení určité zákonné povinnosti, které bylo zapříčiněno orgány veřejné moci (ať již jejich aktivní činností, nebo naopak nečinností). Krajský soud uzavřel, že žalovaný neprokázal porušení dotačních podmínek v nyní posuzovaném případě.

[11] Dále krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž mohlo vést k uložení sankčního odvodu pouze takové porušení rozpočtové kázně, které představuje neoprávněné použití poskytnutých prostředků. K tomu nedochází, jestliže jsou prostředky použity výhradně k vymezenému účelu. S ohledem na to, že účel dotace byl v předmětné věci naplněn, nemohlo by se dle krajského soudu jednat o takové porušení rozpočtové kázně, které by odůvodňovalo uložení sankčního odvodu, ani v případě, že by bylo prokázáno překročení termínu dokončení akce.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalobce

[12] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá nesprávnost posouzení právní otázky krajským soudem, tedy kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, podle něhož v předmětné věci nemohlo dojít k neoprávněnému použití nebo zadržení peněžních prostředků, obzvláště po materiální stránce, neboť žalobce použil poskytnutou dotaci zcela v souladu s jejím účelem, kterým byla realizace veřejně prospěšného projektu. Stěžovatel uvádí, že krajský soud odůvodnil popsáný závěr tím, že Komise ani MŽP neshledaly porušení rozpočtových pravidel ani podmínek stanovených v rozhodnutí Komise.

[13] Stěžovatel má za to, že krajský soud nezohlednil odlišnost podmínek poskytnutí dotace stanovených Komisí, které jsou závazné pro Českou republiku, od podmínek stanovených poskytovatelem dotace, v tomto případě MŽP, které zavazují žalobce. Podle stěžovatele krajský soud ani nezohlednil, že ke správě odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou věcně příslušné finanční úřady a že pouze finanční úřady jsou oprávněny provádět kontrolu čerpání dotací v návaznosti na podmínky čerpání dotace stanovené zákonem a poskytovatelem dotace v rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[14] Stěžovatel v této souvislosti zdůrazňuje, že pro posouzení povinností žalobce je určující obsah rozhodnutí o poskytnutí dotace, které vydalo MŽP, s nímž koresponduje i text platebního výměru. V příloze rozhodnutí o poskytnutí dotace je přitom výslovně definováno, že *„za termín dokončení akce se považuje u dílčích staveb datum vydání posledního potřebného pravomocného kolaudačního souhlasu, který následně nabude právní moci, nebo datum vydání posledního potřebného rozhodnutí o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu, které následně nabude právní moci“*.

[15] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, podle kterého lze ze skutečnosti, že se původní termín realizace akce stanovený rozhodnutím o poskytnutí dotace neshodoval s původním termínem dokončení výstavby podle rozhodnutí Komise, dovodit, že MŽP záměrně ponechalo časový odstup mezi skutečným dokončením stavby, které bylo stanoveno rozhodnutím Komise, a uvedením stavby do provozu, resp. kolaudací projektu. Podle stěžovatele skutečnost, že MŽP pochybilo, když nereflektovalo změnu rozhodnutí Komise, nemá vliv na závaznost jeho rozhodnutí o poskytnutí dotace. I přes závaznost tohoto rozhodnutí stěžovatel zohlednil pochybení MŽP v tom ohledu, že vycházel z termínu 30. 9. 2011 stanoveného změnovým rozhodnutím Komise, žalobce tedy nebyl nikterak poškozen na svých právech. Vzhledem k tomu, že šest dílčích staveb

pokračování

projektu nebylo k 30. 9. 2011 zkolaudováno, nemohly ke stanovenému datu plnit svůj účel, a proto došlo k porušení jedné ze závazných dotačních podmínek.

[16] Stěžovatel se neztotožnil ani s názorem krajského soudu, že pokud byl projekt úspěšně realizován a slouží k zamýšlenému účelu, nemohlo dojít k neoprávněnému použití nebo zadržení peněžních prostředků. K porušení dotačních podmínek došlo dle stěžovatele již nedodržením jedné z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, následné naplnění účelu dotace na této skutečnosti nic nemění. V tomto ohledu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační poukázal na to, že sám stěžovatel uznal administrativní pochybení MŽP v odstavci 11 kasační stížnosti. Podle žalobce měl závěr o administrativním pochybení MŽP vyplývat i z vyjádření zástupců MŽP, Ing. J. K. a Ing. R. B., které však nebyly jako důkazy provedeny.

[18] Žalobce se ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož administrativní pochybení MŽP nemůže jít k tíži žalobce, přičemž opět odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, a ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 – 49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS.

[19] Žalobce rovněž souhlasil s tím, že termín pro dokončení výstavby uvedený v rozhodnutí Komise je třeba vykládat v materiálním smyslu jako termín pro dokončení samotných stavebních prací bez návaznosti na formální požadavky stanovené vnitrostátními právními předpisy. Žalobce má za to, že tento termín není možné zaměňovat za termín dokončení akce ve smyslu rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[20] Názor stěžovatele, podle kterého může být odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřen i v případech, kdy nedošlo k neoprávněnému použití poskytnutých prostředků, je dle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou citoval ve svém rozhodnutí krajský soud. Žalobce sám pak odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39. I kdyby byly dotační podmínky porušeny tak, jak tvrdí stěžovatel, nebylo by podle citované judikatury takové porušení možné považovat za neoprávněné nakládání s finančními prostředky.

[21] Závěrem žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jeho zaměstnanec, který je oprávněn za něj jednat, má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí

vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] V první řadě nelze souhlasit s kasační námitkou, podle níž krajský soud opomněl zohlednit skutečnost, že žalobce je vázán dotačními podmínkami stanovenými v rozhodnutí o poskytnutí dotace, zatímco podmínky stanovené rozhodnutím Komise zavazují Českou republiku, nikoliv přímo žalobce. K předmětné otázce krajský soud zaujal shodný postoj jako stěžovatel, když konstatoval, že podle rozhodnutí o poskytnutí dotace byl žalobce, mimo jiné, povinen zabezpečit dokončení akce do 30. 11. 2010. Následně však krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, zohlednil skutečnost, že žalobce nelze postihovat za pochybení, jehož se dopustily orgány veřejné moci, v daném případě MŽP jakožto poskytovatel dotace tím, že i přes příslušnou žádost žalobce nevydalo rozhodnutí, v němž by zohlednilo nové termíny stanovené změnovým rozhodnutím Komise.

[25] Lze naopak přisvědčit stížní námitce, podle níž krajský soud chybně vyloučil porušení rozpočtové kázně v daném případě z toho důvodu, že žalobce použil poskytnuté prostředky v souladu s účelem dotace. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, publ. pod č. 3854/2019 Sb. NSS, které sjednotilo do té doby nejednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce, „[k]aždé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) [§ 14 odst. 3 písm. k)], zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011]“. Dotace je definována vedle svého účelu i dalšími dotačními podmínkami, např. časovým rámcem realizace dotovaného projektu, porušení rozpočtové kázně proto nelze omezovat toliko na případy nedodržení účelového vymezení dotace, přičemž skutečnost, že se jednalo o méně závažné porušení rozpočtové kázně, je třeba zohlednit až při stanovení výše odvodu za toto porušení.

[26] Je však třeba dodat, že nesprávnost uvedeného závěru krajského soudu ve světle pozdějšího rozhodnutí rozšířeného senátu není na újmu zákonnosti napadeného rozsudku jako celku, jelikož se nejedná o závěr stěžejní pro odůvodnění jeho výroku, nýbrž toliko o doplňující argumentaci.

[27] Krajský soud odůvodnil napadený rozsudek především tím, že stěžovatel neprokázal porušení dotačních podmínek ze strany žalobce, neboť nebylo možné s dostatečnou přesností určit, jak by byl změněn termín dokončení akce, pokud by rozhodnutí MŽP reflektovalo nové termíny stanovené změnovým rozhodnutím Komise. Finanční orgány si tedy za těchto okolností nemohly učinit jednoznačný závěr o tom, že termín realizace projektu nebyl žalobcem dodržen, a tudíž se krajský soud i s ohledem na ochranu legitimního očekávání žalobce přidržel zásady *in dubio mitius*. Jak již bylo konstatováno, Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením krajského soudu ztotožňuje. Jestliže MŽP ve svém původním rozhodnutí nastolilo určitou časovou posloupnost jednotlivých termínů, jejichž dodržením bylo podmíněno poskytnutí dotace, lze mít za to, že tak učinilo s ohledem na reálné možnosti provedení celého projektu. Na základě této úvahy sice nelze určit konkrétní termín dokončení akce, který by MŽP bývalo stanovilo, pokud by řádně provedlo změnové rozhodnutí Komise, nicméně lze soudit, že by termín

pokračování

dokončení akce následoval až po termínu dokončení výstavby stanoveném změnovým rozhodnutím Komise obdobně, jak tomu bylo v původním rozhodnutí o poskytnutí dotace, jímž MŽP reagovalo na původní rozhodnutí Komise.

[28] Konečně, nelze souhlasit ani s námitkou, podle níž krajský soud nerespektoval věcnou příslušnost správce daně ke správě odvodů za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud věcnou příslušnost finančních orgánů vůbec nezpochybňoval ani neuváděl, že by byli správce daně či stěžovatel vázáni postupem Komise či MŽP. Krajský soud pouze zcela správně přihlédl též k tomu, že v daném případě ani jeden z uvedených orgánů neshledal porušení dotačních podmínek a dotace tak byla žalobci vyplacena v plném rozsahu; ani v tomto případě se však nejednalo o hledisko, které by bylo pro závěry krajského soudu rozhodující.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Jak již bylo řečeno, Nejvyšší správní soud sice shledal v odůvodnění rozsudku krajského soudu dílčí nesprávnost, která však neměla vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti.

[31] Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen společností poskytující daňové poradenství, Rödl & Partner Tax, k. s., náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně daného zástupce za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti stěžovatele (vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele) ve výši 3100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a z nákladů na úhradu hotových výdajů zástupce žalobce za uvedený úkon právní služby ve formě režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobcem je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 714 Kč odpovídající této dani. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to v přiměřené lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Jakub Camrda

5 Afs 131/2017

předseda senátu